

*23 maart 2011 Gent NSV-symposium : Vlaanderen Vrij
Auditorium II, Hoveniersberg, 20 uur*

Links-nationalisme en soevereiniteit

Goedenavond allemaal.

Ik moet beginnen met Arno D'hooge en NSV-Gent te bedanken voor het feit dat ik hier als vertegenwoordiger van het georganiseerde sociaal-flamingantisme mag komen spreken over de linksheid van ons nationalisme, op een symposium dat georganiseerd wordt door een uitgesproken rechtse organisatie binnen de Vlaamse beweging. Het zou natuurlijk kunnen dat ik hier de linkse excuusguus van de avond ben en dat ik hier slechts getolereerd wordt om een schijn van pluralisme op te houden. Dat weet ik niet en dat geloof ik ook niet. Wat ik daarentegen wel weet is dat wij als linkse Vlaams-nationalisten van Meervoud, SFL of VSB zo goed als nooit gevraagd worden om bij officieel Vlaams-Belgisch links eens voor een publiek de redenen van ons flamingantisme uit de doeken te komen doen. Tot zover de tolerantie van belgicistisch links.

Het thema, het motto van dit symposium “*Vlaanderen Vrij*” lijkt op het eerste gezicht een korte en krachtige slogan die met zijn twee woordjes precies aangeeft waarvoor wij allen strijden, een vrij Vlaanderen. En toch stel ik vast dat elk element van het thema op zichzelf al problematisch is, zodat de combinatie van de twee eigenlijk helemaal controversieel wordt, zelfs al intern binnen de Vlaamse Beweging. Wat bedoelen we juist met Vlaanderen? Wat willen we zeggen als we het over vrijheid hebben?

Om te beginnen met het concept **Vlaanderen**: waar lopen de grenzen van Vlaanderen en wie behoort tot zijn bevolking?

Het **grondgebied** van het vrije Vlaanderen dat wij linkse nationalisten op het oog hebben, heeft de buitengrenzen van het huidige Vlaamse Gewest. Wat natuurlijk niet wegneemt dat Vlaanderen een culturele diplomatie voert naar cultuurgenoten in aangrenzende gebieden, een beleid van steun aan de Frans-Vlamingen en een opgedreven toenadering tot Nederland.

Er zijn geen binnengrenzen in het territorium van vrij Vlaanderen; het Brussels Gewest moet volgens ons terug afgeschaft worden en opnieuw gewoon Vlaams gebied worden. Daar zijn historische redenen voor, daar zijn socio-economische redenen voor: er is maar één Vlaamse economie en één Vlaams nationaal belang en Brussel is daarvan de draaischijf. Wij willen geen enclave Bruxelles/Brussels midden in Vlaanderen. Vlaanderen moet over heel zijn grondgebied de baas zijn, zoniet lopen onze ruimtelijke ordening, infrastructuur en mobiliteit nog verder in het honderd. Als serieuze nationale beweging mogen we onze hoofdstad nooit opgeven, al was de laatste Nederlandstalige die daar rondliep een belgicistische Dansaert-Vlaming. Wij willen geen hiaat in onze territoriale integriteit.

Volgens ons kunnen dus ook diegenen die het Nederlands niet als moedertaal hebben of die niet in een Europese cultuur grootgebracht werden **Vlaming zijn**; laat staan dat we bepaalde somatische of genetische kenmerken als voorwaarde zouden stellen voor

lidmaatschap van de Vlaamse natie. Iedereen die vandaag binnen de Vlaamse grenzen het Belgisch staatsburgerschap heeft, zal in een vrij Vlaanderen Vlaming worden en zich moeten schikken naar onze wetten. Die met een dubbele nationaliteit moeten één daarvan laten vallen.

Voor ons mag binnen een Vrij Vlaanderen dat als nationale taal het Nederlands heeft, een Franstalige Gemeenschap, geografisch beperkt tot de Brusselse agglomeratie, culturele minderheidsrechten genieten, een beetje zoals de Duitstaligen vandaag binnen Wallonië.

Een echt vrij Vlaanderen zal immers een sterk Vlaanderen zijn. En een sterk Vlaanderen kan zich veroorloven tolerant, inclusief, open te zijn omdat het heel zelfbewust zal zijn. Een sterk en zeer zelfbewust Vlaanderen kan de aanwezigheid op zijn grondgebied van 10 à 15% Franstaligen en vreemdelingen gemakkelijk verwerken, zonder dat zijn eigen aard en voortbestaan in gevaar komen. In een echt vrij Vlaanderen zal inburgering met kennisname van de landstaal al gauw een automatisme worden. Dat is onze overtuiging.

Wij willen iedereen die hier verblijft de kans gunnen zich in te schrijven in het Vlaams-nationaal project.

We zullen dus nu moeten komen tot wat wij verstaan onder **vrijheid**. Wanneer zal volgens ons Vlaanderen echt vrij zijn?

De kenspreuk van de SFL luidt: *Vlaamse republiek voor Democratie en Volkswelvaart*. Dat is onze spreuk en dat is ons programma. Vlaamse **republiek** wil zeggen dat wij liever niet hebben dat een vrij Vlaanderen een koninkrijk zou zijn, al was het dan met een grondwettelijke monarchie met een louter protocollair staatshoofd. Toch liever geen erfopvolging.

Maar voor de rest hanteren wij eigenlijk geen abstracte principes uit een of andere ideeënleer en ook geen van ergens anders ingevoerde modellen om tot een staatsinrichting van die Vlaamse republiek te komen. Wat we wel gebruiken is België, of beter: is het elitisme van de Belgische klasse, als negatief model: **de volgende zes hoofdkenmerken van de Belgische staat willen we in een vrij Vlaanderen zeker vermijden**.

Deze zijn:

1. **Particratie**: heel het Belgisch politiek stelsel wordt beheerst door de politieke partijen, die fungeren als uitzendbureaus richting lucratieve postjes, met ingebakken cliëntelisme, favoritisme, nepotisme en corruptie tot gevolg;

2. **Bureaucratie**: de partijen hebben de ambtenarij vol met hun eigen mannetjes gestoken die dan eigenmachtig gaan optreden en geen controle door verkozen organen willen ondergaan;

3. **Technocratie**: meer en meer door de partijen en de zogenaamde sociale partners geplaatste zagezegde technische experts en buitenparlementaire organen geraken betrokken bij de beleidsbepaling op grote schaal van het economisch en sociaal leven, gaan daar schaamteloos hun strikt uitvoerende rol te buiten en usurperen de rol van de gekozen volksvertegenwoordiging;

4. Het **neo-corporatisme**: dit is het bipartiete of tripartiete overleg tussen vertegenwoordigers van de grote werkgeversorganisaties, die van de grote vakverbonden en vaak ook mensen van de overheid (dus van de politieke partijen), waar zeer belangrijke beslissingen worden genomen inzake arbeidsverhoudingen, macro-economisch beleid en overheidssteun naar de samenleving toe. Dit gebeurt grotendeels volgens hun eigen gewoonterecht en blijft buiten de procedures van de representatieve democratie: de volksvertegenwoordiging is in toenemende mate machteloos tegenover deze vorm van onderlinge afspraken en kleine spelers zoals kmo's, consumenten en niet erkende vakbonden of niet gesyndiceerde werknemers komen er niet bij te pas.

Een gevolg van de verstikkende greep van de Belgische staatspartijen op het staatsbestel is dat er de verzorgende functies van onze welvaartstaat minder en minder ten bate komen van die sectoren die het echt nodig hebben (tewerkstelling, ouderenzorg, ziekenzorg, huisvesting, onderwijs, onderzoek) maar dat de voordelen meer en meer verdeeld worden onder de partijkliekjes en het van hen afhankelijke profitariaat.

Nog een gevolg van deze institutionalisering van de klassenstrijd in officieel overleg, en van de incorporatie van de syndicale elite en nomenklatura in het Belgisch establishment, is dat de nationale kwestie in België steevast als een *faux problème* wordt voorgesteld; de sociale facetten ervan worden immers onder de mat geveegd.

5. Een decentralisatie die men eufemistisch **federalisme** noemt: een opzettelijk onoverzichtelijk kluwen van bevoegdheidsniveaus (Gewesten en Gemeenschappen) die elkaar overlappen en tegenspreken, voorzien van allerlei grendels en alarmbellen zodat de democratische meerderheid niet meer kan spelen en de Belgische klasse aan de touwtjes kan blijven trekken, terwijl ze Walen en Vlamingen tegen elkaar uitspelen. En die Belgische klasse werkt niet in het voordeel van onze eigen Vlaamse tertiaire economie, waarvan de kmo's de ruggengraat vormen; nee, zij ageren in het voordeel van enkele mondiale megabedrijven, die komen en gaan zoals ze het zelf willen en die nationale overheden zonder verpinken afdreigen.

6. En ten zesde, de **zelfuitholling**: alsof de Belgische volksvertegenwoordiging nog niet genoeg van zijn democratische stuurmogelijkheden verloren is aan partijtucht, aan niet verkozen functionarissen, aan niet-aansprakelijke experts, aan buitenparlementaire organen en instellingen en door de gekende de blokkeringsmechanismes, alsof dit nog niet genoeg is, gaan onze parlementairen de hun resterende bevoegdheden stap voor stap verkwanzelen aan de mondiale privésector of aan allerlei bovenstatelijke instanties die niet democratisch tot stand gekomen zijn en die zeker geen democratische pottenkijkers toelaten. De Europese Commissie, de Wereldhandelsorganisatie, het IMF en de Wereldbank, de Navo. Omdat men zagezegd gelooft dat de mondialisering een natuurfenomeen is waarbij we ons alleen maar kunnen neerleggen, omdat men gelooft dat de EU een nieuwe onfeilbare Kerk is, die je niet in vraag mag stellen, hollen onze eigen verkozenen de eigen democratische staat nog verder uit tot iets dat die naam helemaal niet meer waardig is. België verwordt meer en meer tot een machteloze deelstaat van een ondemocratische Europese moloch, beheerst door het grootbedrijf, in dienst van het grootkapitaal.

Als wij tegenover dit België, dat duidelijk een instrument is om de gewone burger van zijn democratische inspraak te beroven, een vrij Vlaanderen poneren dan moet volgens ons links-nationalisme dat vrij Vlaanderen op de eerste plaats een herstel van de democratie betekenen. Wij streven naar een vreedzame en democratische totstandkoming van de revolutie in Vlaanderen: het invoeren van een waarachtige democratie zal de macht van het Belgische establishment (o.l.v. een Franstalige bourgeoisie) eens en voor altijd breken en het initiatief in de handen leggen van de Vlaamse burgers.

Dat wil zeggen dat, om te beginnen, ook de oprichting van een onafhankelijke Vlaamse staat al volgens 100%-democratische procedures moet verlopen: een Vlaamse staat ontstaat wanneer een flamingante meerderheid het Vlaams parlement tot een Vlaamse Nationale Vergadering, een Vlaamse *constituante* omvormt. Die vergadering roept dan de Vlaamse zelfstandigheid uit en ontbindt *alle* vroeger ingestelde Belgische machten. Een voorlopig bewind (geworteld in de constituante) begint vervolgens aan de Vlaamse staatsinrichting: d.w.z. de creatie van een totaal nieuwe wettelijke orde en de implementatie van compleet nieuwe wettelijke verhoudingen om zowel de openbare als de particuliere sfeer van onze samenleving te reguleren. En alle nieuwe regelingen (neergeschreven in een nagelnieuwe grondwet) moeten eerst aan een volksraadpleging getoetst worden (en misschien gemodificeerd worden) vooraleer ze van kracht worden. Wanneer de grondwet dan uiteindelijk goedgekeurd is, worden de constituante en het voorlopig bewind ontbonden en volgen verkiezingen volgens de nieuwe kieswet.

Het onafhankelijk wordende Vlaanderen mag zich dus niet zomaar opwerpen als de opvolgerstaat van België. Neen, alle door België aangegane internationale verbintenissen, inclusief die met de EU en de NAVO, inclusief het Verdrag van Maastricht en dat van Lissabon, moeten opnieuw bekeken worden en democratische goedkeuring krijgen. De Vlaamse staat moet alle soevereiniteit terug tot zich trekken en mag pas bevoegdheden overhevelen naar supranationale niveaus nadat het Vlaamse volk er grondige kennis heeft van genomen en er democratisch mag over beslissen. Ook een hele reeks bevoegdheden (over publieke voorzieningen en collectieve goederen) die onder druk van “hogere machten” geprivatiseerd werden en in handen kwamen van buitenlandse oligopolies (bv energie) komen terug aan het parlement toe. Zeker ook de deelname aan de valutazone van de Euro zal moeten afhangen van een duidelijk democratisch groen licht.

Om het in het Engels van de VN uit te drukken: het vrije Vlaanderen moet starten als een “*clean state*” en zelf kunnen bestemmen, op democratische wijze, via het “*pick and choose*”-principe welke vroegere internationale verdragen het blijft aankleven en welke niet.

Het Vlaamse volk moet zelf naar eigen goeddunken kunnen beslissen over de soevereiniteit van de Vlaamse staat *naar binnen toe* – de inrichting van zijn eigen territorium, zijn eigen rechtstaat, zijn eigen democratie en zijn eigen overheid en welvaartstaat- en ook over de soevereiniteit *naar buiten toe*, de bevoegdheden die onze staat voor zichzelf reserveert in het internationale concert der vrije volkeren.

In de Vlaamse staat moet het gehele volk, op democratische wijze, rechts en links in open debat en samenspraak, bij meerderheid beslissen welk beleid er in onze opinie het best geschikt is om de welvaart en welzijn van iedereen te verzekeren.

Alle uitvoerende macht zal dan best toekomen aan één regering, verantwoordelijk aan één parlement, voor heel het Vlaamse grondgebied, Brussel inclus, zodat de controle van de volkssoevereiniteit zijn volle effect kan sorteren. Het verdere economische, sociale en culturele beleid zal dus afhangen van de **Algemene Wil**, want alleen de Algemene Wil kan echt bepalen waar het **nationaal belang** gelegen is. Geen stand of klasse, geen elitaire consensus, geen patroonsvereniging of vakverbond, geen politieke partij, sectorale lobby of NGO zal ons komen vertellen wat goed voor Vlaanderen is: alleen de democratisch tot standgekomen Algemene Wil van een goed geïnformeerde Vlaamse bevolking mag het Vlaamse nationaal belang determineren.

Een vrij Vlaanderen betekent een perspectief op verdere ontplooiing van de menselijke persoonlijkheid, voor alle lagen van de bevolking. Dit kan alleen maar door een erkenning van de menselijke waardigheid van elke burger door hem reële inspraak te verzekeren in de politieke besluitvorming. Een vrij Vlaanderen betekent dat de democratie centraal staat: het recht van de mens om zelf te beslissen, over zijn eigen lot en bestaan. Via een echt vrije Vlaamse republiek krijgt de Vlaamse natie de vrijheid zelf te kiezen uit de alternatieven die het lot aanbiedt. De Vlamingen verwerven dan hun persoonlijkheid als vrij volk, ontplooiën ten volle hun volkskracht, en worden maker van hun eigen geschiedenis.

Vrijheid is niet: kunnen doen wat je wilt, maar wel: willen doen wat je kunt.

Leve de Zuid-Nederlandse Republiek Vlaanderen!

Dirk De Haes

23/03/2011